

SULTAN'IN KAVUĐU

Tarih fakültesini son sınıfta terk etmek gafletini herkes yapmıyor bu sıralar. Ben yaptım. Tüm bunlara sebep olan ise Sultan'ın kavuğuydu. Kulađa garip geliyor, biliyorum. Bu nedenle kendimde bir pişmanlık da görmüyor, aksine bu durumun özgeçmişime bir hava kattığına inanıyorum.

Bir hocam anlatmıştı. Körlerin topallarla birlikte gezdiği bir zaman, bir ülkede bir Sultan varmış. Sultan'ın ağzından çıkan her şey kanun, eline aldığı her şey altın nimetindeymiş. Bu durum on yıl kadar sürmüş. Hükümlerlik safahatı, Sultan'ın kavuğunu kaybetmesiyle son bulmuş. İşte o sıra, Sultan yine bir ferman buyurarak, kavuğunu bulan ile evlenmeyi vaat etmiş. Bilirsiniz, eski taassuplar gereği toplumda hâatunların erki de yüksektedir. Sultan da bir hâatun. Hem de ne hâatun.

O dönemleri yazan İbn-i Cevâhir, Sultan'ı tasvir ederken bir tavus kuşu imgesini kullanır. "O" der, "bir tavus kuşunun bin bir renkteki tüylerinden sâdece biri olabilirdi, ama Tanrı hepsi olmasını istemişti."

Gözlerinin rengi tahmin ki elâya benzer. Kimi zaman güneş ile doğar, kimi zaman ay ile batarmış. Sürmelerini gözüne çeker, tahtına otururken de vâkurla emredermiş. Erkekler için emrettiği Hun traşını, kendisi için de elzem koşmuş. Sâdece ensesine kadar inen saçları, rüzgârda kanatlanmış uzun etekleri, tatlı sesiyle hoş bir sâdâ bırakmasını iyi bilirmiş. Hatta işi ileriye götürüp, sarayında bir musikî heyeti bile kurmuş. Bu heyetin başına zamanın meşhur üstâdı tanburî Fizânî Efendi'yi geçirmiş, kendisi de ondan bizzat ders almış.

Sultan'ın sözleri kanun demiştik ya, umûmî efkâr da onun bir dediğini iki etmez, hepsi aralarında sözleşmişçesine onu severmiş. Hâatunluğundan gelen hâşinliği ise kimi zaman onu ordunun başına geçirir, Sir-i Derya dolaylarına kadar at sırtında kılıç şakırdatırmış. Câni değilmiş, ama her zaman da uysal...

Tüm bu mutlu hükümlerlik, Sultan'ın kavuğunu kaybetmesi ile son bulmuş, yazık ki. Umutsuz bir vaziyette toprakların dört bir tarafına atlı ulaklarla haber salınmış. Sultan'ın kavuğunu bulan, onunla evlenmeye hak kazanacaktır. Sultan üzgün, ağlamaklı, kimi zaman da pervâsız. İktidarı olmadan yaşayan bir Sultan için fazla büyükmüş bu dünya.

Gel zaman git zaman, bunu duyan gençlerden biri ulakların getirdiği haber üzere başşehre doğru sürmüş atını. Yağmurlardan sıyrılmış, karlı dağları aşmış, timsahların olduğu mezraları geçmiş ve nihâyetinde ulaşmış oraya.

Saray ağasını bulup Sultan Hâatun'a varmak istediğini söylemiş. Bürokrasi bu ya, olmaz! Genç, her yolu denemiş saray kapılarını aşabilmek, Sultan'a ulaşmak için. Nice bâdireler atlattıktan sonra zindana kadar düşmüş yolu. Elleri zincire bağlı, zifiri karanlıkta günlerce kalmış.

Hiçbir gecenin şafağını görememiş. Ama akıllı hep kavuktan da öte Sultan Hâatun'da imiş. Bir yolunu bularak buradan çıkmalı ve hânının yanına varmalıymış.

Bođa Timur gelecek zindana, demişler ona. Umutla beklemiş bu heybetli kumandanı. Kılıç kuşanmış görünce onu karşısında, anlatmış merâmını. Salıverilmiş. Günlerce sarayın etrafında dolanıp durmuş. Sultan artık harem dışına çıkmıyor, saray önüne adım atmıyordu. Herkesle küsmüş, kanatları kırık bir kuş gibi sâdece şarkı söylüyor ve raks ediyordu. Genç bunları duyuyor ve kahroluyordu.

Sultan Hâatun'un yaşı kırka merdiven dayamıştı artık. Genç, bu şehre geldiği ilk zamanki gibi değildi. Saçları ağarmış, göğsünün kenarında çizikler oluşmuş, umudunu yitirmişti.

Ülkede her şey ters gitmeye başlamış, atlılar artık savaşamaz olmuş. Her şey tepetaklak. Halk Sultan'a da, onun kavuğuna da küfürler yağdırıyormuş.

-Bir kavuktan ne çıkar ki?

-Mârifet kavukta mıymış?

-Yoksunluktan öleceğiz hepimiz...

Genç kahroluyordu. Kavuşu bulma ümidini kaybetmiş olarak dönmeye karar verdi. Bir at peydahlandı yanında ve atladı yavaşça. O sıra tüm atlılar başşehirin meydanında toplanmış, gürbüz bir tellal Sultan'ın son uykusuna daldığını söylüyordu.

Gözlerini atın saçlarına gömüp dört nala sürdü onu.